

NERO

Din neamul Domitiilor s-au ilustrat doua familii, a Calvinilor si a Ahenobarbilor. Acestia din urma pretind ca L. Domitius este stramosul lor si ca ii datoreaza cognomenul. Conform traditiei, pe cand se intorcea intr-o zi de la tara, doi frati gemeni de o frumusetate extraordinara i-au poruncit sa anunte senatului si poporului o victorie care era incerta. Pentru a-l convinge de natura lor divina, acestia i-au mangaiat obrazii, barba lui transformandu-se din neagra in rosiatica. De atunci, majoritatea urmasilor au avut barba rosiatica.

Tatal lui Nero era un om detestabil. Si-a ucis libertul pentru ca acesta nu a baut cat i s-a poruncit. Refuza sa plateasca bancerilor bunurile achizitionate la diferite licitatii. O data, a scos ochiul unui cavaler care l-a certat fara a se jena. A calcat intentionat un copil, punandu-si caii brusc sa galopeze. A fost acuzat de lezmajestate, de adulter si de relatii incestuoase cu sora sa Lepida.

Nero s-a nascut la Antium, optsprezece zile inainte de kalendele lui ianuarie. In baza horoscopului sau, multi oameni au pronosticat imediat o multime de lucruri infioratoare, spunand ca va deveni un om detestabil si funest pentru stat. Nero a fost crescut de matusa lui Lepida, sub supravegherea a doi pedagogi, un dansator si un frizer.

La o varsta frageda, in plina copilarie a participat cu stapanire de sine si succes la jocurile troiene. La varsta de unsprezece ani a fost adoptat de Claudius si a primit ca profesor pe Annaeus Seneca, pe atunci deja senator.

Cu ocazia debutului sau in for a oferit poporului daruri, soldatilor un donativ si, trecand in revista pretorienii, le-a prezentat scutul cu mana lui. Si-a facut debutul ca judecator in calitate de prefect al Romei cu ocazia sarbatorilor latine, iar avocatii cei mai celebri s-au intrecut intre ei sa-i prezinte cazuri de mare importanta, in ciuda interdictiei lui Claudius. Nu dupa mult timp s-a casatorit cu Octavia si a organizat in sanatatea lui Claudius jocuri de circ si o vanatoare. Avea saptesprezece ani cand a fost divulgata moartea lui Claudius.

Ca sa-si dovedeasca bunele intentii a declarat ca va governa in baza principiilor lui Augustus si n-a lasat sa-i scape nici o ocazie in care sa nu-si arate generozitatea si amabilitatea.

A organizat un numar foarte mare de spectacole de genuri diferite, pe care le privea de pe inaltimea avanscenei.

Nero a exercitat patru consulat: primul de doua luni, al doilea si ultimul de un semestru iar al treilea de patru luni.

Cand judeca nu raspundea reclamantilor decat a doua zi si in scris. Ori de cate ori se retragea sa delibereze nu-i asculta nici in comun, nici pe fata pe asesori asupra nici unui punct, ci citea in tacere si singur sentintele scrise de fiecare si o pronunta pe cea care-i placea, ca si cum majoritatea se pronuntase astfel.

S-a gandit sa dea o forma noua edificiilor Romei: a vrut ca in fata blocurilor si

caselor sa fie porticuri cu terase deasupra, de unde sa poata fi combatute incendiile. Toate aceste constructii au fos facute pe banii sai.

Nero n-a avut niciodata dorinta de a extinde imperiul, ba chiar s-a gandit sa retraga armata din Britannia si n-a facut acest pas decat din retinerea de a nu parea ca insulta memoria si gloria tatalui sau.

Intre celelalte discipline pe care le-a studia a fost si muzica. A inceput sa lucreze si sa exerseze, fara a omite vreuna din precautiile pe care le i-au artistii pentru pastrarea sau amplificarea vocii. A acceptat sa-si aseze pe pift o foaie de plumb, sa i se faca spalaturi si sa i-a vomitive, si sa se abtina de la fructe si alte mancaruri daunatoare vocii. Incantat de progresele facute, desi vocea lui era slaba si infundata, ardea de nerabdare sa se prezinte pe scena. Cum isi dorea foarte mult sa cante chiar la Roma, a reieput jocurile neroniene inainte de ziua stabilita. A cerut ca numele lui sa fie pus pe lista participantilor. A interpretat numeroase piese, si se spune ca la *Hercules furios* un soldat de garda tanar, postat la poarta, vazand ca Nero era impodobit si legat cu lanturi pentru sacrificiu, asa cum cerea subiectul piesei, a alergat sa-i vina in ajutor.

Pentru cai a avut o pasiune deosebita de la cea mai frageda varsta si majoritatea discutiilor pe care le purta aveau ca subiect jocurile de circ. In timp ce el canta nu era permisa parasirea teatrului nici in cazul urgentelor, se spune chiar ca au fost femei care au nascut la teatru, si ca unii se prefaceau ca sunt morti ca sa fie scosi afara. In timpul concursului se supunea foarte strict regulamentului, astfel ca nu scuipa, nu isi stergea fruntea de sudoare, fiind foarte impacientat cand intr-o scena si-a scapat scepstrul si l-a ridicat brusc. La sfarsitul ficarui concurs, el singur se declara invingator, din acest motiv concura peste tot si in calitate de crainic.

Nero a asezat in dormitoarele palatului coroanele sacre in jurul paturilor si de asemenea statuile sale in tinuta de citared.

Nerusinarea, poftele, desfranarea, cupiditatea si cruzimea lui s-au manifestat mai intai gradat si ocult, ca niste greseli de tinerete, dar nici atunci nu a existat nici un dubiu ca aceste vicii apartin naturii si nu varstei. La caderea serii, lua o boneta si o cascheta si colinda prin carciumi si cartiere, unde ii lua la bataie pe unii, iar cei ce opuneau rezistenta erau batuti si aruncati in canale. Un membru al senatului era sa-l omoare in bataie pe

Nero, care i-a luat nevasta in brate. Treptat, pe masura ce viciile lui luau amploare nu s-a mai ascuns, se azvarle spre cele mai mari excese. In afara de desfraul lui cu tineri si femei maritate, a violat-o pe feciara vestala Rubria. Pe copilul Sporus, dupa ce l-a emasculat, a vrut chiar sa-l transforme in femeie, l-a dus cu zestre si cu un voal rosu in cortegiu mare, conform solemnitatilor casatoriei, si l-a avut de sotie. Pe acest Sporus, Nero l-a impodobit ca pe o principesa si l-a plimbat in lectica, l-a luat cu el peste tot, sarutandu-l permanent. Ori de cate ori se plimba cu mama lui in lectica, se lasa prada incestului, fapt dovedit de petele de pe hainele sale. S-a prostituat in asemenea hal, ajungand sa inventeze un joc nou, prin care el, acoperit cu o piele de animal, navalea dintr-o cusca asupra organelor genitale ale unor barbati si femei legati de un stalp, iar dupa ce-si satisfacea poftele, se oferea libertului sa Doryphorus, cu care s-a si casatorit. Ii placea sa imite gemetele fecioarelor care erau dezvirginate.

In ceea ce priveste bogatiile si banii, socotea ca singurul fel de a te bucura este sa-i risipesti, astfel ca a ajuns la un moment dat sarac si lipsit de resurse, incat a fost nevoit sa amane si solda soldatilor si sumele datorate veteranilor, apucandu-se de sicane si furturi.

L-a otravit pe Britannicus, care avea o voce mai frumoasa ca a lui. Prima tentativa a esuat, otrava fiind prea slaba, provocandu-i doar diaree. Apoi dupa o prelucrare a otravii testata mai intai pe un ied, si apoi pe un porc tanar, reuseste sa il omoare pe Britannicus. Apoi iritat de faptul ca mama sa ii critica si controla faptele, se gandeste sa o ucida. Si aici intalneste unele obstacole, cursele intinse mamei lui par sa o evite pe aceasta, care reuseste cu putin noroc sa scape, dar este in final ucisa la ordinul lui Nero, acesta mintind populatiei spunand ca mama lui a vrut sa-l ucida. Niciodata n-a putut, in ciuda felicitarilor soldatilor si senatului, sa scape de remuscari, si recunoaste ca este urmarit de stafia mamei sale.

Inafara de Octavia, a mai avut doua sotii, pe Poppaea Sabina si pe Statila Messalina. Crimele sale nu au crutat pe nimeni care i se impotriva, nici pe rudele sale. Daca stam bine sa ne gandim, pe cine a crutat Nero, nici chiar zidurile patriei. Intr-adevar, sub pretextul ca era ofensat de uratenia vechilor edificii, de ingustimea strazilor, a incendiat Roma. Incendiul a durat sase zile si sase nopti. Nero a privit incendiul din turnul lui Maecenas, bucurandu-se, cum spunea, de „frumusetea flacarilor”.

Intr-o zi cand statea la masa, a primit o scrisoare prin care a fost anuntat ca l-au parasit armatele. S-a gandit sa ceara iertare in public pentru tot ce a facut, dar a amanat planul pentru a doua zi.

Cand a inteles ca a plecat garda, a sarit din pat si a trimis dupa prietenii sai, dar nu a primit nici un raspuns, asa ca s-a intors si cum era, in picioarele goale, imbracat doar cu o tunica, si-a pus o manta decolorata, si-a acoperit capul, si-a legat o batista pe figura, s-a urcat pe un cal si a plecat insotit doar de patru persoane, intre care si Sporus. Calul s-a aperiad de mirosul unui cadavru abandonat, Nero si-a descoperit fata si a fost recunoscut de un pretorian eliberat care l-a salutat. A ajuns cu greu, tarandu-se in patru labe printr-un culoar stramt in camera cea mai apropiata unde s-a culcat pe un pat stricat cu o saltea amarata acoperit cu o manta drept cuvertura, chinuit de foame si de sete. Da ordin sa se sape o groapa de dimensiunea corpului sau, sa se aseze bucati de marmura sa fie aduse apa si lemne, prezentandu-se un ultim omagiu cadavrului. In timpul pregatirilor Nero plangea si repeta intruna: „ce artist se pierde”!

Un curier ii aduce lui Phaon un bilet, pe care Nero il smulge si il citeste. Era declarat dusman al poporului roman si trebuia pedepsit ca atare. Dupa ce afla pedeapsa, Nero pune mana pe doua pumnale, si inainte sa se apropie calaretii care trebuiau sa-l duca, isi infinge un pumnal in gat.

A fost pus in mormantul Domitiilor. A murit la varsta de treizeci si doi de ani, iar bucuria declansata de vestea mortii a fost atat de mare, incat plebea a alergat prin Roma cu bonete frigiene in cap.